

Розділ 1

ЕМОРИ

Наші дні

Звук був слабкий, але я його чула.

Вода. Немов я була за водоспадом, десь глибоко в печері.

Що це в біса було?

Я покліпала, намагаючись прокинутись від, здавалося, найміцнішого в моєму житті сну. Господи, яка ж я була втомлена.

Моя голова лежала на найм'якшій подушці. Я поворошила рукою і провела долонею по прохолодній, плюшевій білій ковдрі.

Поплескала себе по обличчю, моїх окулярів не було. Обвела поглядом все довкола і відчула ступор, коли зрозуміла, що зручно вместились посеред величезного ліжка, де моє тіло займало приблизно стільки ж місця, як одне драже «Ем-енд-емс» в упаковці.

Це було не моє ліжко.

Коли я оглянула вишукану спальню у біло-золотих тонах, де повсюди були кристаль і дзеркала — такої розкоші наживо ще не бачила, — моє дихання стало поверхневим, миттєвий страх взяв наді мною гору.

Це була не моя кімната. Мені це снилось?

Я трохи підвелася, голова боліла, кожен м'яз був напружений, неначе я проспала цілісінький тиждень.

Опустивши очі, помітила свої окуляри, складені на тумбочці біля ліжка. Схопивши і вдягнувши їх, я спершу оглянула своє тіло. Я лежала на ліжку все ще в своїх чорних вузьких штанах і білій блузці, які вдягла сьогодні вранці.

Якщо, звісно, зараз досі було сьогодні.

Мого взуття не було, але я інстинктивно зазирнула через край ліжка і побачила свої кросівки, які ідеально розташувались на вишуканому білому килимку із золотими візерунками.

На моїй шкірі виступив холодний піт, коли я оглянула незнайому спальню і досі гадки не мала, що в біса відбувається. Де я?

Я зісковзнула з ліжка і, коли стала на ноги, вони затремтіли.

Я була на роботі. Працювала над кресленнями для музею Девітта. Байрон та Еліс замовили собі на обід доставку, а я вирішила, навпаки, кудись сходити, і... Я затиснула перенісся, голова гуділа. А потім...

Ух, не знаю. Що сталося?

Побачивши перед собою двері, я навіть не стала оглядати решту кімнати чи перевіряти, куди ведуть інші двоє дверей. Схопила взуття і, спотикаючись, попрямувала до, як я вже здогадалася, виходу. Вийшла у коридор і босими ногами відчула заспокійливу прохолоду мармурової підлоги.

Однак я все ще проходила в голові по списку.

Я не пила.

Не бачила нікого незвичайного.

І не отримувала ніяких дивних дзвінків чи посилок. Я не...

Спробувала ковтнути кілька разів, нарешті виробивши достатню кількість слини. Боже, як мене мучила спрага. Та і — бо різко заболів живіт — голод теж. Як довго я була непритомна?

— Агов? — тихо покликала я, але одразу ж пошкодувала про це.

Якщо тільки у мене не було аневризми або не розвинулась часткова амнезія, то я тут точно була не з власної волі.

Але ж якби мене викрали, то хіба тоді залишали б двері відчинені?

Жовч підступила до горла, в голові програвались сценарії з усіх фільмів жахів, які я коли-небудь дивилась.

Будь ласка, тільки не канібали. Будь ласка, тільки не канібали.

— Привіт, — промовив тоненький, нерішучий голос.

Вдивляючись через коридор і поручні, я пішла на звук на інший бік сходів, що вели до решти кімнат. У темному коридорі причаїлася постать, повільно ступаючи на сходовий майданчик.

— Хто це? — Я зробила маленький крок уперед і кліпнула, щоб відігнати сон, який все ще затуманював мені очі.

Це був чоловік, подумала я. Сорочка на гудзиках, коротке волосся.

— Тейлор, — нарешті сказав він. — Тейлор Дінеску.

Дінеску? Як «Нафтова корпорація Дінеску»? Не може бути, щоб це була одна і та ж сім'я.

Я облизала губи, знову ковтаючи. Мені й справді потрібно було знайти воду.

— Чому я не замкнений у своїй кімнаті? — запитав він мене, виходячи з темряви і ступаючи на слабке місячне світло, що проникало крізь вікна.

Він нахилив голову, його волосся було розкуйовджене, а зім'ята оксфордська сорочка не була заправлена в штани.

— Нам не можна наблизитися до жінок, — сказав він, видаючись таким же розгубленим, як і я. — Ти з лікарем? Він тут?

Про що це в біса він говорив? *Нам не можна наблизитися до жінок.* Я правильно почула? Він говорив так, наче був під кайфом або просидів у камері останні п'ятнадцять років.

— Де я? — запитала я.

Він зробив крок у мій бік, а я позадкувала і спробувала взутися, стрибаючи на одній нозі.

Він заплющив очі, вдихаючи, коли підійшов ближче.

— Господи, — видихнув він. — Давненько я не відчував цього запаху.

Якого ще запаху?

Коли він розплющив очі, я помітила, що вони були пронизливого блакитного кольору, який ще більше виділявся на фоні його волосся кольору червоного дерева.

— Хто ти? Де я? — гаркнула я.

Я не впізнала цього хлопця.

Він підкрався ближче, рухаючись немов звір, з таким хижим виразом обличчя, від якого волосся на моїх руках стало дибки.

Раптом він став наче напоготові. *Трясця.*

Я поглянула навколо себе у пошуках якоїсь зброї.

— Локації змінюються, — сказав він, і на кожен його крок у мій бік я робила крок назад. — Але назва залишається незмінною. «Блекчарч».

— Що це? — запитала я. — Де ми? Я досі в Сан-Франциско?

Він знизав плечима.

— Не можу відповісти. Ми можемо бути в Сибіру або за двадцять кілометрів від Діснейленду, — відповів він. — Про це ми дізнаємося останніми. Єдине, що нам відомо, що це відлюдне місце.

— Ми?

Хто ж тут іще? Де вони?

І де в біса була я, якщо вже на те пішло? Що таке «Блекчарч»? Це звучало дещо знайомо, але я не могла зараз думати.

Як він міг не знати, де він? В якому місті чи штаті? Або навіть країні?

Боже мій. *Країні.* Я ж у США, так? Мусила бути. Мене почало нудити.

Але вода. Я чула воду, коли прокинулася. Нашоршивши вуха, я почула глухий, постійний шум води навколо нас. Ми були біля водоспаду?

— З тобою тут більше нікого? — запитав він, ніби не міг повірити, що я справді стою перед ним. — Тобі не можна так наблизитися до нас. Вони ніколи не підпускають до нас жінок.

— Яких жінок?

— Медсестер, прибиральниць, персонал... — сказав він. — Вони приїжджають раз на місяць, щоб поповнити запаси, але до їхнього від'їзду ми сидимо у своїх кімнатах. Тебе тут залишили?

Я вишкірила зуби, терпець увірвався. Досить запитань. Я не мала жодної гадки, про що в біса він говорив, і моє серце калатало так сильно, що аж боліло. *Вони ніколи не підпускають до нас жінок.* Боже мій, чому? Я відступила до сходів, рухаючись задом наперед, щоб не зводити з нього очей, і почала спускатися, поки він насувався на мене.

— Я хочу скористатись телефоном, — сказала я йому. — Де він?

Тейлор лише похитав головою, і моє серце завмерло.

— Комп'ютерів теж немає, — сказав він мені.

Я спіткнулася на сходинці і мусила вхопитися за стіну, щоб встояти на ногах. Коли підняла очі, він вже стояв там, дивився на мене вниз, його губи посмикувалися в усмішці.

— Ні, ні... — Я зісковзнула ще на кілька сходинок.

— Не хвилюйся, — сказав він. — Я лишень хотів понюхати. Він захоче спробувати першим.

Він? Я поглянула вниз і побачила під сходами підставку з парасольками. Гарні й гострі. *Підійде.*

— Сюди жінок не привозять. — Він підходив все ближче і ближче. — Принаймні тих, яких нам можна торкатись.

Я знову відійшла назад. Якби я кинулась по зброю, йому вдалось би мене схопити? Він спіймав би мене?

— Ніяких жінок, ніякого спілкування із зовнішнім світом, — продовжував він. — Ніяких наркотиків, алкоголю чи цигарок.

— Що таке «Блекчарч»? — запитала я.

— В'язниця.

Я озирнулася, помітивши дорогу мармурову підлогу, світильники і килими, а також вишукане золоте оздоблення і статуї.

— Гарна в'язниця, — пробурмотіла я.

Чим би зараз це місце не слугувало, та колись це явно був чийсь дім. Маєток або... замок чи щось на кшталт.

— Вона не публічна, — зітхнув він. — Куди ж, на твою думку, керівники компаній і сенатори сплавляють своїх проблемних дітей?

— Сенатори... — Я замовкла, щось спалахнуло в моїй пам'яті.

— Деякі важливі персони не можуть допустити, щоб в новини просочились витівки їхніх синів — їхніх спадкоємців, — які потрапили чи то до в'язниці, чи то до реабілітаційного центру, або ж яких спіймали за брудними справами, — пояснив Тейлор. — Коли ми стаємо проблемою, нас відправляють сюди, щоб втихомирити. Іноді на місяці. — Потім він зітхнув. — А декого з нас і на роки.

Сини. Спадкоємці.

І тут до мене дійшло.

«Блекчарч».

Ні.

Ні, він, мабуть, збрехав. Я згадала, що колись чула про це місце. Але це була лише міська легенда, якою заможні чоловіки погрожували своїм дітям, щоб ті слухались. Усамітнена резиденція, куди синів відправляли як покарання, але даючи їм повну свободу дій. Як у «Володарі мух», тільки в смокінгах.

Але ж її насправді не існувало. Так?

— Тут є ще хтось, окрім тебе? — запитала я.

Злісна посмішка розпливлася по його губах, від чого все всередині мене стиснулось.

— О, ще декілька, — промуркотів він. — Грейсон повернеться з рештою мисливців сьогодні ввечері.

Я заціпеніла. В голові паморочилось.

Ні, ні, ні...

«Сенатори», — казав він.

Грейсон.

От лайно.

— Грейсон? — пробурмотіла я, більше для себе. — Вілл Грейсон?